

הזה" שולחם ביחידת שיריון בחזית התעלה וצילם את הקרבות תוך כדי לחימה

פ"ם ירושלמיים. זאת היתה האהבה הראשונה שלי — ירושלים. עוד בתקופת לימודי בתיכון חדש היה נוטל את המצלמה, נעלם לימים שלימים לירושלים. "הוא הכיר בה כל פינה וכל אבן", סיפר אביו, עובד-בנק בתל-אביב. כשרד שלג בירושלים נטל עימו את כל בני כיתתו וערך להם סיור מאורגן בירושלים. הוא למד וידע כל פרט מעברה של העיר. העובדה שאהבתו זו פגעה בלימודיו וב-ציוני בחינות-הבגרות שלו, לא הפריעה לו.

אלא שיותר מאשר האבנים והרחובות, אהב רמי את חבריו. היו אלה החברים שהמשיכו בשירותם הצבאי בקו התעלה. אליהם נמשך ליבו כאשר פרצה המלחמה.

* * *

כיוון שטרם הספיקו להציב אותו ליחידת מילואים, לא נקרא רמי לשירות כאשר פרצה המלחמה. ביום-הכיפורים, כאשר חש כי המלחמה עומדת באוויר, נטל את מצלמתו ויצא לרחובות העיר כדי להנציח את המראות הבלתי שיגרתיים של יום-הכיפורים. כל כמה שעות חזר לביתו כדי לוודא אם צו-הקריאה שלו הגיע.

בלילה התייצב במערכת. רוב עובדי המערכת כבר היו מגויסים. נותרו רק הוותיקים שלא גויסו והצעירים, שזה עתה סיימו את שירותם הצבאי. רמי נטל על עצמו להנציח את מראות העורף, לספר בצילומים את סיפור הפיכתם של אורחים לעם לוחם. צילומי גיליון המלחמה המוקטן של העולם הזה, שהופיע בשבוע הראשון למלחמה, היו רובם שלו.

אחר-כך לא יכול היה עוד לשבת בעורף. נטל את המצלמה ובליווי רינו צרור, כתב צעיר נוסף של המערכת, שטרם גויס, ירד לדרום לחפש את חבריו ויחיי דתו. הוא מצא אותם אבלים וכואבים. היתה זו אחת היחידות המוכות ביותר בצה"ל שנאלצה לספוג את מכות-האש הראשונות, שהנחיתו המצרים בעת שצלחו את התעלה. רמי רצה להצטרף מיד ליחידה, למלא את מקום אלה שנפלו. אבל היתה זו תקופת ההמתנה בחזית הדרום. המתינו עד שתיגמר הדיפת הסורים ברמת-הגולן.

רמי חזר לצפון עם צילומי הקרבות הראשונים בדרום, שב וירד ליחידתו כעבור 24 שעות. הוא התנדב ליחידה כחייל, לא כצלם. את המצלמה שמר עמו כעיסוק מישני ושולי לשעת הלחימה.

סיפור לחימתו ונפילתו של רמי מסופר בעמודים אחרים בגיליון זה (ראה כתבה בעמודים 25—22). זה אינו רק סיפורו של רמי. זהו סיפורו של דור שלם, שנוול וגדל במלחמות, שאהב ונלחם למען השלום ושנא את הצבא. ושבשעת מצור לא היה בליבו של שמץ של ספק או היסוס מה. היא חובתו.

רמי נהרג כלוחם, לא כצלם. את האקט הפורמלי של חיול, ביצע צה"ל אחרי מותו.

בחדרו של רמי מתגושת כרות ענק המכריזה: "מלחמה היא דבר מסוכן לילדים, פרחים וכל מיני דברים חיים." גם לצלמים.

איש המצלמה רמי הלפרין בתקופת עבודתו כצלם מערכת העולם הזה. מיד עם סיום שירותו הצבאי החל לעבוד במערכת. היתגלה כצלם רגיש בעל נפש פיוטית ועין חדה. זו היתה התקופה המאושרת ביותר בחייו. סיפרה השבוע, אמו של רמי אחרי שנודע לה על נפילת בנה בתעלה.

לם בצילומים מעשה ידיו, הנראים כמעט רוכת צילומים של צלם ותיק ומנוסה. לא ידענו על קיומם של צילומים אלה. רמי לא הציג אותם מעולם כהוכחה לכשרו וכישרונו. בארכיון הצילומים המסודר שבתדרו, שמר גם אוסף שלם של צילומים שצולמו בהפגנות למען השלום ונגד קיפוח ומעשי העוולה, בהם נטל תמיד חלק פעיל. הסתבר גם שלפני ארבע שנים, בעת מערכת הבחירות לכנסת השביעית, כאשר היה רמי תלמיד בתיכון חדש בתל-אביב, התנדב למטה הבחירות של תנועת העולם הזה כדי לסייע במערכת הבחירות. גם את זה הסתיר מפנינו, אולי כדי לדעת שלא בזכות זה התקבל לעבודה.

הוא ויתר על המשך הלימודים. לפחות זמנית, שקע בכל מירצו ונפשו בעבודה שהיתה משתרעת לפעמים על פני 24 שעות ביממה. "לא אמרנו לו מילה", סיפרה השבוע אימו, "ראינו אותו מאושר. כפי שלא היה מימיו. לפחות היו לו לפני שנהרג חודשים של אושר. לפעמים לא היינו מבינים מאין הוא נוטל את הכוח הזה לעבוד כל כך הרבה. הוא היה מוכן לקפוץ לכל קריאה, אפילו באמצע הלילה. בימים הראשונים של העבודה במערכת, כשעוד לא קראו לו בלילות, הוא היה מודאג. אבל אחר-כך, כשהזעיקו אותו בשעות הבלתי צפויות ביותר, הוא היה קופץ מרוב שימחה."

הקירות בבית הוריו של רמי מכוסים בצילומים אמנותיים שצילם. במיוחד נר-

הטראגית כי רמי אינו עוד בין החיים. הידיעה על כך טרם נמסרה למשפחתו. בשורת האיוב הגיעה אליהם רק בסוף השבוע שעבר, אחרי שראו את תמונות הקרבות של רמי מודפסות בעתון ושמו מתנוסס מתחתן. רק אז למדנו להכיר את האיש שאיבדנו.

הוא הופיע יום אחד במשרדי המערכת במדים, בתגובה על מודעה שפירסמו. בה ביקשנו צלמים למערכת. הוא היה על סף השחרור משירותו הצבאי בצה"ל, כחייל ביחידת שיריון שאת מרבית שירותו עבר כמעוזי קו בר-לב. הוא לא סיפר על עצמו דבר. אפילו לא הביא עמו צילומים שעשה בעבר. מעולם לא הזכיר את העובדה שמעוררו היה איש העולם הזה ולפני שירותו הצבאי היה מפעילי תנועת-הנוער של תנועת העולם הזה. הוא התקבל לעבודה כצלם אלמוני, כמעט שירון.

לא ידענו שמאחורי רמי ניסיון עשיר של צלם רגיש ומנוסה המחזיק את המצלמה בידיו מגיל 12, ועבר של צעיר בעל השקפת-עולם מגובשת, שנטל חלק במאבקים ציבוריים למען השלום.

* * *

את התשוקה למצלמה ירש רמי מאביו, לוי הלפרין, יליד רוסיה שעלה לארץ ב-1929. היה מוטיקי ההגנה, חייל בפלוגת-הלילה של אורד יונגייט, סרן בצה"ל שנפצע במלחמת העצמאות וצלם חובב. כנער כבר היו לרמי הישגים באמנות הצילום, ששום צלם מיקצועי לא

ליד התעלה

בן עם ידיד במעוז ליד תעלת סואץ בתקופת שירותו הסדר בצה"ל, אותו סיים לפני שלושה חודשים בלבד. את מרבית תקופת שירותו הצבאי בילה רמי במעוזים.

היה מתבייש בהם. צילומים שלו התפרסמו דרך קבע בכל אלבומי הצילום שהופיעו בישראל בעריכת הצלם פיטר מרום. בתחרויות צילומים שנערכו על ידי כתבת עת מיקצועי לצלמים, היה זוכה בקביעות בפרסים, לא אחת גם בפרס הראשון. קירותיו של החדר שהותיר אחריו רמי בבית הוריו בצפון תל-אביב, מכוסים כו-

רמי

